

opusdei.org

Prelaatin kirje (maaliskuu 2011)

Tulevien paastonajan viikkojen vuoksi prelaatti kannustaa kirjeessään huomioimaan paaston tarjoaman tärkeän mahdollisuuden kääntyä päivittäin Jumalan puoleen tulemalla lähemmäksi Häntä ja yrittämällä ottaa osaa täydemmin Kristuksen elämään.

19.3.2011

Rakkaat lapseni, varjelkoon Jeesus tyttäriäni ja poikiani puolestani!

”Mikään ei ole Jumalalle mieluisempaa kuin, että kaikki miehet ja naiset kääntyisivät Hänen puoleensa aidon katumuksen hengessä.” [1] Nämä sanat ovat aina ajankohtaisia, mutta aivan erityisesti nyt tulevina viikkoina, kun paastonaika alkaa. Tuhkakeskiviikon liturgiassa Kirkko kannustaa meitä pyhän Paavalin sanoin ”olemaan hylkäämättä sitä Jumalan armoa, jonka olette saaneet. Hänhän sanoo: oikealla hetkellä olen kuullut sinua, pelastuksen päivänä olen tuonut sinulle avun. Juuri nyt on oikea hetki, juuri nyt on pelastuksen päivä.” [2]

Kristityn näkökulmasta elämän ”jokaisen hetken tulee olla suotuista ja joka päivä on pelastuksen päivä, mutta Kirkon liturgia”, pyhä Isä sanoo, ”puhuu tästä aivan erityisellä tavalla juuri paaston aikana.” [3] Viikot, joihin me olemme valmistautumassa, ovat erityisen sopivia lähestyäksemme taas kerran

Jumalaa armon saattelemina.
Pyytäkäämme Pyhää Henkeä
auttamaan meitä ymmärtämään
tämän kutsun merkittävä luonne,
jotteivät nämä päivät sujahda
sielujemme ohi niin kuin
”vesipisarat, jotka kivien päälle
ropistessaan pian katoavat jälkiä
jättämättä” [4], lainatakseni pyhää
Josemaríaa. Anokaamme
mieluummin, että Jumalan armon
kaste voisi ”imeytyä minuun,
muuttaen minua sisältäpäin. Tällöin
voin todella tehdä sisäisen
kääntymyksen: käännyn uudelleen
Herran puoleen rakastaen Häntä
niin kuin Hän haluaa itseään
rakastettavan.” [5]

Meidän ei pitäisi ymmärtää tätä
pelkästään syntisen ihmisen
kääntymyksenä, jossa hän päättää
avautua armolle siirtyen henkisestä
kuolemasta Elämän valoon.
Edellinen ajatus tarkoittaa nimittäin
myös kaikkia niitä päivittäisiä pieniä

asioita, jotka johtavat meitä lähemmäksi Jumalaa, auttavat meitä mukautumaan syvemmin Jeesuksen elämään sakramenttien kautta, vaalivat rukouksen henkeä ja asettavat meidät täyttämään tehokkaammin muiden ihmisten henkisiä ja materiaalisia tarpeita. Kuten Benedictus XVI sanoi:

”Kääntymys on kuin vastavirtaan uimista, missä vastavirta kuvastaa pinnallista, epätasaista ja pettävää elämäntapaa, joka usein vetää meidät mukaansa pakottaen meidät pahuuden orjiksi tai ainakin moraalisen keskinkertaisuuden vangeiksi. Kääntymyksen avulla voimme puolestaan tähdätä kristityn elämän korkeaan tasoon; uskomme itsemme välikappaleiksi elävälle ja henkilökohtaiselle evankeliumin sanalle, joka on Jeesus Kristus.” [6]

Kirkossaan Herramme on tarjonnut meille monia eri polkuja eli tapoja vaalia jatkuvaa kääntymyksen

henkeä, joka on niin tarpeellinen kristityn elämälle. Meidän on hyvä muistaa, että pyhä Josemaría kehotti meitä sinnikkäästi tekemään näitä pieniä kääntymyksiä jopa monta kertaa päivän aikana. ”Aloitanko uudestaan? Kyllä. Joka kerta kun teet katumusteon – ja niitä pitäisi tehdä monta kertaa päivässä – aloitat ikään kuin uudestaan, koska tarjoat uutta rakkaudenosoitusta Jumalalle.” [7] Muistammeko useasti päivän aikana, että Jumala odottaa meitä juuri tässä ja nyt? Pysähdymmekö ikinä miettimään: Herra, mitä haluat minulta? Olemmeko innokkaita tulemaan aina vain lähemmäksi Kristusta?

Nyt haluan kuitenkin kohdistaa ajatuksenne erityiseen tapaan vahvistaa ystävyttämme Pyhän Kolminaisuuden kanssa: nimittäin osallistumalla hengelliseen retiriittiin, joita monissa paikoissa järjestetään useammin paaston aikana. Vaikka

retriitit eivät tietenkään ole rajattu pelkästään näille viikoille, kutsuu paastonajan liturgia sanomallaan kääntymyksen tarpeesta elämässämme monet kristityt ottamaan osaa tällaiseen toimintaan näiden päivien aikana. Tämä sama pätee kuukausittaisiin retriittipäiviin, jotka ovat tärkeä osa prelaturin tuhansille ihmisille kautta maailman tarjoamaa hengellistä koulutusta.

Pyhä Josemaría muistutti, että tämä hengellinen toiminta on ollut yleistä Kirkossa ensimmäisistä vuosisadoista lähtien. Milloin tahansa joku valmistautui joltain erityistä tehtävää varten tai yksinkertaisesti huomasi suuremman tarpeen vastata syvemmin armon kosketukseen, tämä henkilö pyrki lähestymään Jumalaa erityisellä tavalla. ”Jo varhaiset kristityt järjestivät retriittejä. Kristuksen astuttua

taivaaseen apostolit ja suuri joukko uskovaisia kerääntyivät viimeisen ehtoollisen viettopaikalle taivaallisen Äitimme seurassa odottamaan Pyhän Hengen vuodattamista, jonka Kristus oli heille luvannut. Sieltä Pyhä Henki löysi heidät 'perseverantes unanimiter in oratione' (Ap. 1:14), rukoukseen syventyneinä.

”Samoin tekivät ne ihmiset kristinuskon alkua ajoilta lähtien, jotka erottamatta itseään heitä ympäröineistä ihmisistä omistivat itsensä Jumalalle kotiensa katveessa; näin toimivat myös ne erakot, jotka lähtivät autiomaan yksinäisyyteen keskittyäkseen täysin Jumalan kanssa puhumiselle... ja työnteolle! Kaikki kristityt, jotka vilpittömästi haluavat huolehtia sielunsa hyvinvoinnista, ovat tavalla tai toisella tehneet retriitin – koska se nimenomaan on kristillinen tapa.”

Opus Dein alkuaajoista lähtien perustajamme piti suuressa arvossa näitä ajanjaksoja, jolloin voidaan omistautua täysin rukoukselle ja itsetutkiskelulle, jotka ovat erityisen tärkeitä sisäisen elämän liekin ylläpitämiseksi. ”Mitä sinä ja minä aiomme tehdä näinä retriittipäivinä?”, hän eräänkin kerran kysyi ja samalla vastasi: ”Me aiomme tulla Herraamme todella lähelle etsiäksemme Häntä Pietarin tavoin ja keskustellaksemme luottamuksellisesti Hänen kanssaan. Huomaa, että käytin sanaa ’keskustelu’: se on kuin dialogi kahden ihmisen välillä, kasvoista kasvoihin, yrittämättä piiloutua nimettömyyden maskin taakse. Me tarvitsemme henkilökohtaista ja intiimiä rukousta suorassa yhteydessä Jumalaan, meidän Herraamme.” [9]

Paaviutensa alkuaikoina Benedictus XVI jälleen kerran suositteli

hengellisiin retriitteihin osallistumista, ”erityisesti sellaisiin, jotka tehdään täydessä hiljaisuudessa.” [10] Tänä vuonna perinteisessä paastonajan viestissään paavi sanoi viitaten paastonajan toisen sunnuntain evankeliumin kertomukseen Herramme kirkastumisesta: ”Se on kutsu astua hetkeksi sivuun jokapäiväisen elämän myllerryksestä syventymällä Jumalan läsnäoloon. Hän haluaa välittää meille joka päivä Sanansa, joka porautuu sielumme syvimpiin sopukoihin, missä me erottelemme hyvän pahasta (vrt. Hepr. 4:12) vahvistaen haluamme seurata Herraa.” [11]

Jotta voisimme kantaa paljon hedelmää näillä ”koulutuksen ja kirkastumisen” keinoilla, kuten meidän Isämme niitä kutsui, meidän täytyy pitää aistimme ja mielikuvituksemme kurissa; muussa tapauksessa olisi todella hankalaa,

ellei jopa mahdotonta, löytää Hengen sytyttämää valoa sieluistamme ja kuunnella Hänen ääntään, joka alati ehdottaa mielissämme erityisiä kamppailunkohteita, jotka ylittämällä voimme seurata Kristusta lähemmin ja kulkea hänen tahdissaan.

Siksi, tyttäreni ja poikani, ehdotankin teitä huomioimaan tämän piirteen – hiljaisuuden – tarkoin retriiteissänne ja itsetutkiskelulle tarkoitetuissa päivissänne soveltamalla sitä niihin erityistarpeisiin, joita tähän koulutuskeinoon osallistuvilla on. Tämä sen vuoksi, että niiden tilanne, jotka ovat jo tietyssä määrin saaneet kosketusta hengellisen elämän asioihin, on hyvin erilainen verrattuna niihin, jotka ovat vasta ottamassa ensimmäisiä askeleitaan kristillisessä elämässä. Kuten se uskollinen ja viisas taloudenhoitaja, josta evankeliumi puhuu, meidänkin

tulee tietää, miten ”jakaa kullekin ruoka-annoksensa ajallaan”. [12]

Tämän vuoksi erilaisista apostolisista toiminnoista ja niihin osallistuvista ihmisistä huolehdittaessa on hyvä ottaa retriittipäivien järjestelyssä huomioon osallistujien erityistarpeet yliluonnolliselta näkökannalta vaikka tämä tarkoittaisikin retriittien lukumäärän kasvattamista. Samasta syystä, kuten meidän Isämme aina painotti, retriittipäiviä, piirejä tms. ei tulisi koskaan peruuttaa, kun vähemmän ihmisiä on tulossa kuin alun perin oli suunniteltu, vaikka tulisi vain yksi henkilö.

Lyhyesti sanottuna, kuten voimme lukea Kynnöstä, retriittien täytyy olla aikoja ”itsetutkiskelulle, jotta voisimme oppia tuntemaan Jumalan, itsemme ja näin edistyä hengellisessä elämässämme. Tämä on tärkeää aikaa oppiaksemme, missä kohdin ja miten meidän tulisi muuttaa

elämäämme. Mitä minun tulee tehdä? Mitä minun pitäisi välttää?” [13] ”Retriitin aikana”, pyhä Josemaría kertoo meille, ”tutkiskelusi täytyy olla syvällisempää ja kattavampaa kuin tavallisina iltoina. Muuten menetät hyvän tilaisuuden tehdä parannuksen.” [14]

Paastonajan liturgia tarjoaa runsaasti sisältöä mietiskelyä varten, kuten pyhä Isä korosti viestissään. Ensimmäisenä sunnuntaina luettava kuvaus Kristuksen kiusauksista autiomaassa muistuttaa meitä, että ”seuratessamme Jeesuksen esimerkkiä yhteydessä Häneen kristitty uskomme tarkoittaa kamppailua ’henkivaltoja ja voimia vastaan, jotka ovat tämän maailman pimeyden hallitsijoita’ (Ef. 6:12); paholainen toimii väsymättä – jopa tänään – saattaen kiusaukseen kenet tahansa, joka haluaa tulla lähemmäksi Herraa.” [15] Niinpä meidän täytyy miettiä, olemmeko

valmistautuneet riittävästi tätä kamppailua varten hyödyntämällä uskollisesti meille annettuja yliluonnollisia keinoja. Pyhä Josemaría ehdotti hyvin yliluonnollista taktiikkaa: ”käyt sotaa – sisäisen elämäsi jokapäiväisiä taisteluja – asemissa, jotka sijoitat kauas linnoituksesi päämuureista. Ja vihollinen suuntaa hyökkäyksensä juuri sinne: pientä kuolettumistasi, tavanomaista rukoustasi, tavallista työtäsi ja elämän suunnitelmaasi vastaan. Vain vaivalloisesti se pystyy lähestymään linnasi torneja, jotka olisivat helposti valloitettavissa. Ja jos se saapuu sinne, on se silloin jo täysin uupunut.” [16]

Seuraavana sunnuntaina kuulemme taivaallisen Isämme äänen, joka Kristuksesta puhuen sanoo meille: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt. Kuulkaa häntä!” [17] Meidän täytyy pyrkiä uutterasti selvittämään

henkilökohtaisessa
rukouksessamme, mitä Jumala on
sanomassa kullekin meistä, jotta
voimme laittaa sen täytäntöön.
Lisäksi meidän on mietittävä, miten
hyvin turvaudumme siihen armoon,
joka tulee meille sakramenttien
kautta, ja niihin neuvoihin, joita me
saamme henkilökohtaisessa
hengellisessä juttelussa.

Kun kolmas paastonajan sunnuntai
koittaa maaliskuun 27. päivä,
liturgiassa eteemme asetetaan
”pyyntö, jonka Jeesus esitti
samarialaiselle naiselle: ’Anna
minun juoda astiastasi’ (Joh. 4:7),
mikä... ilmaisee Jumalan
intohimoisien rakkauden jokaista
miestä ja naista kohtaan ja mikä
pyrkii herättämään sydämissämme
halun saada lahjaksi se ’lähde, joka
kumpuaa ikuisen elämän vettä’ (Joh.
4:14)”. [18] Meidän pitää vaalia
innokkaasti saamaamme kutsua,
jotta me, hänen opetuslapsensa,

olisimme aina tietoisia siitä, että meidän tulee välittää hänen valoaan ja armoaan kaikkialle: ennen kaikkea auttamalla ystäviämme ja sukulaisiamme palaamaan Jumalan huostaan katumuksen sakramentin kautta ja myös kutsumalla heitä ottamaan osaa retriittiin näinä viikkoina.

Pyhän Joosefin, Kirkon ja Opus Dein suojelijan, juhla on lähestymässä. Valmistautukaamme 19. päivä uusimaan sitoumuksemme rakastaa Jumalaa Opus Deissa, ja rukoilkaamme luottavaisesti pyhää Patriarkkaa, jotta hänen kauttaan saisimme Jumalalta tarvittavan armon, jotta monet kaikenikäiset miehet ja naiset eri elämänalueilta päättäisivät seurata Jeesusta Kristusta Opus Deissä.

Tuona päivänä meillä on myös juhlallisesti täytäntöön pannun paavin bullan Ut Sit vuosipäivä,

jonka myötä rakastettu Johannes
Paavali II antoi Opus Deille
personaaliprelatuurin muodon, täten
tarkentaen sitä elimellistä
yhteistyötä pappien ja maallikkojen
välillä heidän toteuttaessaan
Herramme pyhälle Josemaríalle
lokakuun 2. päivänä vuonna 1928
antamaa inspiraatiota. Meidän
velvollisuutemme on olla hyvin
uskollisia ymmärtäen, että Pyhä
Henki halusi Vatikaanin toisen
Konsiilin muodostavan tämän
rakenteen avaten näin kanavan
Kirkon pastoraalisten tarpeiden
täydellisemmälle toteuttamiselle.

Kahdeskymmeneskahdeksas päivä
on Isämme papiksi vihkimisen
vuosipäivä. Tämä on hyvä tilaisuus
kiittää Pyhää Kolminaisuutta, koska
jokaisen meistä lapsuus kumpuaa
Isämme valmiudesta vastaanottaa
Kristuksen pappeus. Hänen antelias
ja täydellinen taivaallisen tahdon
hyväksyminen on se syy, jota ilman

Opus Deita ei olisi Kirkossa. Tämän Työn perustaminen oli se vastaus hänen kysymykseensä ”miksi minusta tulee pappi?”, jonka Isämme kysyi itseltään seminaarivuosinaan Saragosassa ja mikä oli perimmäinen syy hänen päättäväisyydelleen aloittaa ja jatkaa tuolla tiellä.

Pyytäkäämme hänen esirukouksiaan rukoilemalla, että jokaisessa maassa papillisten kutsumusten määrä lisääntyisi: uskolliset, Jumalaan rakastuneet miehet, jotka omistavat itsensä iloisin mielin kaikkien sielujen palvelukseen täydessä uskollisuudessa paaville ja läheisessä yhteydessä omien hiippakuntiensa piispojen kanssa. Voimme myös rukoilla, että Opus Deissä olisi aina riittävästi pappeja huolehtimassa apostolisista hankkeista, joita Herramme pyytää meiltä. Samaan aikaan rukoilkaamme hellittämättä Pyhältä Kolminaisuudelta, että kaikki katolilaiset, niin miehet kuin

naisetkin, vaalisivat itsessään sitä papillista sielua, jonka Jumala on asettanut joka ikiseen meistä.

Jatkakaa rukoustanne paavin ja hänen avustajiensa puolesta erityisesti paaston ensimmäisenä viikkona, kun Rooman kuuriassa harjoitetaan hengellisiä harjoituksia. Me hyödynnämme myös noita päiviä vuosiretriitissämme. Toivon todella, että te olisitte kanssani hengessä noina päivinä. Minun ei ehkä edes tarvitse kertoa teille, että anon joka päivä Herraltamme, ettemme haaskaisi sitä armon paljoutta, jonka Jumala antaa meille kaikkien näiden keinojen kautta.

Kaikella rakkaudellani siunaan teitä

Isänne

+ Javier

Roomassa 1.3.2011

Viitteet:

1.Pyhä Maksimus Tunnustaja, Kirje 11 (PG 91, 454)

2.Messukirja, tuhkakeskiviikko, toinen lukukappale (2. Kor. 6:1-2)

3.Benedictus XVI, yleisaudienssin puhe, 17.2.2010

4.Pyhä Josemaría, Christ Is Passing By (Kristus kulkee ohitse), nro. 59

5.Pyhä Josemaría, Christ Is Passing By (Kristus kulkee ohitse), nro. 59

6.Benedictus XVI, yleisaudienssin puhe, 17.2.2010

7.Pyhä Josemaría, The Forge (Ahjo), nro. 384

8.Pyhä Josemaría, muistiinpanoja mietiskelystä, 25.2.1963

9.Pyhä Josemaría, muistiinpanoja mietiskelystä, 25.2.1963

10.Benedictus XVI, puhe piispoille
”ad limina” –vierailulla, 26.11.2005

11.Benedictus XVI, Paastoviesti 2011,
4.11.2010, nro. 2

12.Luuk. 12:42

13.Pyhä Josemaría, Furrow (Kyntö),
nro. 177

14.Pyhä Josemaría, Tie, nro. 245

15.Benedictus XVI, Paastoviesti 2011,
4.11.2010, nro. 2

16.Pyhä Josemaría, Tie, nro. 307

17.Matt. 17:5

18.Benedictus XVI, Paastoviesti 2011,
4.11.2010, nro. 2

dev.opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-
kirje-maaliskuu-2011/ (9.8.2025)